

1

De eerste aanwijzing dat er iets mis was, kreeg ik toen ik in het donker wakker werd van de knedende pootjes van de kat op mijn wang. Ik moest vannacht vergeten zijn de keukendeur dicht te doen. Eigen schuld, dikke bult, dacht ik, had je maar niet dronken moeten thuiskomen.

‘Ga weg,’ bromde ik tegen Delilah.

Ze miauwde en begon me kopjes te geven. Ik verborg mijn gezicht in het kussen, maar ze bleef kopjes geven, alleen nu tegen mijn oor. Geërgerd draaide ik me op mijn zij en duwde haar zonder pardon van het bed af. Met een bons en een verontwaardigd ‘miep’ kwam ze op de grond neer.

Ik trok het dekbed over mijn hoofd. Toen hoorde ik haar door het beddengoed heen aan de deur krabben, die rammelde in zijn sponning.

De deur was dicht.

Met bonzend hart schoot ik overeind. Meteen sprong Delilah met een verheugd kreuntje terug op mijn bed. Ik griste haar naar me toe om haar stil te krijgen en spitste mijn oren.

Was ik de keukendeur vergeten te sluiten? Of had ik hem dicht-

gegooid zonder te controleren of hij wel goed dicht was? Maar mijn slaapkamerdeur ging naar buiten open – een gevolg van de onlogische indeling van mijn appartement – dus ze kon zich onmogelijk zelf hebben ingesloten.

Iemand moest de deur hebben dichtgedaan.

Ik drukte Delilahs warme lijfje tegen mijn borst en luisterde ademloos. Niets.

Opeens ging me een licht op. Waarschijnlijk had ze onder mijn bed gezeten toen ik thuiskwam, en had ik haar zelf ingesloten. Opgelucht haalde ik adem. Ik moest de slaapkamerdeur zonder erbij na te denken achter me dicht hebben gegooid.

Eerlijk gezegd herinnerde ik me weinig vanaf het moment dat ik in de metro was gestapt. Op weg naar huis had ik hoofdpijn gekregen en nu de paniek zakte, kwam hij weer opzetten aan de rand van mijn schedel. Ik moest echt stoppen met doordeweeks te drinken. Toen ik twintig was, was dat geen probleem, maar tegenwoordig zat ik de volgende dag met een flinke kater.

Delilah probeerde zich los te wurmen en zette haar nagels in mijn armen. Ik liet haar gaan. Ik griste mijn kamerjas van de haak, schoot hem aan en pakte haar weer op om haar de keuken in te slingeren.

Toen ik de slaapkamerdeur opende, stond er een man tegenover me.

Ik heb geen flauw idee hoe hij eruitzag. En er nog langer over nadenken heeft geen zin, want die vraag heb ik al zeker vijftieng keer doorgenomen met de politie. ‘Zelfs geen stukje huid van de polsen?’ bleven ze maar vragen. Nee, nee, en nog eens nee. Hij droeg een capuchonsweater en had een bandana voor zijn neus en mond gebonden. De rest van zijn lichaam was in schaduw gehuld. Behalve zijn handen.

Handen in latex handschoenen. Juist dat detail had me de stuipen op het lijf gejaagd. Die handschoenen zeiden: ik weet wat ik doe. Ze zeiden: ik heb me hierop voorbereid. Ze zeiden:

misschien ben ik wel op meer uit dan alleen je geld.

Een ogenblik stonden we roerloos tegenover elkaar terwijl zijn glinsterende ogen me strak aankeken.

Duizenden gedachten schoten door mijn hoofd. Waar is mijn telefoon? Waarom moest je ook zoveel drinken? Als ik nuchter was geweest, had ik hem horen binnenkomen. O god, was Judah maar hier.

Maar vooral: die handschoenen. O mijn god, die handschoenen. Ze waren zo professioneel. Zo klinisch.

Als aan de grond genageld bleef ik staan. Ik zei niets. Mijn have-loze kamerjas hing open en ik trilde onbedaarlijk. Delilah sprong uit mijn krachteloze handen en schoot door de hal de keuken in.

Alsjeblieft, dacht ik. Doe me alsjeblieft geen pijn.

O god, waar is mijn telefoon?

Toen pas zag ik dat de man iets in zijn handen had. Mijn handtas – mijn nieuwe Burberry-handtas. Een detail dat er absoluut niet toe deed. Wat er wel toe deed, was dat mijn telefoon in die tas zat.

Zijn ogen rimpelden, alsof hij glimlachte onder zijn bandana. Ik voelde hoe het bloed wegtrok uit mijn hoofd en vingers en naar mijn spieren werd gepompt, klaar om te vechten of te vluchten.

Hij deed een stap naar me toe.

‘Nee...’ zei ik met een zielig hoog stemmetje dat trilde van angst. Het had moeten klinken als een bevel, maar het kwam er smekend uit. ‘N...’ Ik kreeg de kans niet mijn zin af te maken, want hij sloeg de slaapkamerdeur dicht in mijn gezicht – letterlijk.

Ik legde mijn hand op mijn pijnlijke wang en staarde verlamd van schrik naar de deur. Mijn vingers voelden ijskoud aan, maar tegelijk voelde ik iets warmes en vochtigs onder mijn hand. Het duurde even voor ik besepte dat het bloed was. Ik had me gesneden aan het profiel in de deur.

Mijn eerste neiging was me te verstoppen onder mijn dekbed

en in huilen uit te barsten. Maar een stemmetje in mijn achterhoofd zeurde: hij is er nog. Stel dat hij terugkomt? Stel dat hij achter je aan komt?

Er klonk een geluid in de hal, alsof er iets omviel. De golf van angst die me overspoelde zou me moeten aanzetten tot actie, maar in plaats daarvan bevroor ik. Kom niet terug, smeekte ik in gedachten. Kom alsjeblieft niet terug. Ik merkte dat ik mijn adem inhield en dwong mezelf uit te ademen, langzaam en beverig. Toen stak ik mijn hand heel voorzichtig uit naar de deur.

Weer klonk er een klap in de hal, gevolgd door het geluid van brekend glas. In een reflex greep ik de deurknop vast en zette mijn blote voeten schrap tegen de oude plankenvloer in een poging de deur zo lang mogelijk dicht te houden. Ineengedoken bleef ik zitten, terwijl ik mijn snikken smoorde in mijn kamerjas en luisterde hoe hij mijn flat doorzocht. Het was te hopen dat Delilah een veilig heenkomen had gezocht in de tuin.

Na wat een eeuwigheid leek, hoorde ik de voordeur open- en dichtgaan. Nog altijd durfde ik de deurknop niet los te laten, hoe stijf en gevoelloos mijn handen ook waren. Ik kon het niet geloven. Ik was doodsbang dat hij zou terugkomen en me iets zou aandoen. Onwillekeurig dacht ik aan de sterke handen in de bleke latex handschoenen.

Ik weet niet wat ik had gedaan als ik Delilah niet had horen miauwen en krabben aan de andere kant van de deur. Misschien was ik wel de hele nacht in mijn slaapkamer blijven zitten, te bang om me te verroeren.

‘Delilah,’ zei ik schor. Mijn stem beefde zo dat ik mezelf amper herkende. ‘O, Delilah.’

Ze begon te spinnen, een vertrouwd raspnd geluid, als van een kettingzaag in de verte. Het was alsof er een vloek verbroken werd.

Ik liet de deurknop los, strekte mijn verkrampste vingers en kwam trillend overeind. Toen draaide ik aan de knop.

Hij gaf mee. Sterker nog, het ging te gemakkelijk, zonder enige weerstand, en zonder de dagschoot ook maar een millimeter te verplaatsen.

De man had aan zijn kant de verbindingstift eruit gehaald.

Verdomme.

Verdomme, verdomme, verdomme.

Ik zat opgesloten.

2

Het kostte me twee uur om mijn slaapkamerdeur open te wrikken. Ik had geen vaste telefoon, dus ik kon niemand bellen, en het tralieraam kon niet open, zodat ik ook niet om hulp kon roepen. Nadat ik mijn beste nagelvijl naar de verdommenis had geholpen met aan het slot morrelen, kreeg ik eindelijk de deur open. Ik stapte de kleine hal in. Mijn woning heeft maar drie aparte kamers – een keuken, een slaapkamer en een piepkleine badkamer – die vanuit de gang alle drie goed te zien waren. Toch gluurde ik eindeloos door iedere deuropening. Ik keek zelfs in de bezemkast in de gang om er zeker van te zijn dat hij echt weg was.

Met bonzend hoofd en trillende handen liep ik de trap op naar de bel-etage van de buurvrouw. Terwijl ik bij de voordeur stond te wachten tot ze zou opendoen, keek ik telkens even over mijn schouder de donkere straat in. Het was een uur of vier in de nacht, schatte ik, en ik moest lang op de deur bonzen om haar wakker te krijgen. Ten slotte hoorde ik mevrouw Johnson met logge voetstappen en luid mopperend de trap afkomen. Met een verdwaasd en angstig gezicht opende ze de deur op een kier, maar toen ze me zag staan in mijn kamerjas, met mijn bebloede

gezicht en handen, veranderde haar uitdrukking meteen en haalde ze de ketting van de deur.

‘Mijn hemel! Wat is er gebeurd?’

‘Er is bij me ingebroken.’

Het kostte me moeite een woord uit te brengen. Ik weet niet of het door de kille herfstlucht kwam of door de schok, maar ik trilde als een espenblad en klappertandde zo hevig dat ik even een gruwelijk visioen had dat mijn gebit ter plekke in mijn hoofd uit elkaar zou spatten. Ik verdrong het beeld.

‘Je bloedt!’ Bezorgd keek ze me aan. ‘O, hemeltjelijef, kom binnen, kom binnen.’

Ze ging me voor naar de met paisleyvloerbedekking beklede zitkamer van haar maisonnette, die klein en donker en veel te warm gestookt was, maar op dat moment aanvoelde als een welkom toevluchtsoord.

‘Ga zitten, ga zitten.’ Ze wees op een rode pluchen divan en hurkte stram neer om de gasgaard aan te maken. Met een plof schoten de vlammen de hoogte in, zodat het nog warmer werd in de kamer. Moeizaam hees ze zichzelf overeind. ‘Ik zal een warme kop thee voor je zetten.’

‘Het gaat wel, mevrouw Johnson. Echt. Zou ik misschien...’

Onverbiddelijk schudde ze haar hoofd. ‘Er gaat niets boven een kop warme zoete thee tegen de schrik.’

Dus ging ik zitten, met mijn trillende handen om mijn knieën geslagen. De buurvrouw scharrelde een tijdje in de keuken rond en kwam terug met een dienblad waarop twee mokken stonden. Ik pakte de dichtstbijzijnde – de snee in mijn hand schrijnde toen ik de warme beker aanraakte – en nam een slok. De thee was zo zoet dat ik het bloed in mijn mond niet meer proefde. Des te beter waarschijnlijk.

Mevrouw Johnson dronk zelf niet van haar thee, maar bestudeerde me met een bezorgde frons.

‘Heeft hij...’ Haar stem haperde. ‘Heeft hij je pijn gedaan?’

Ik wist waar ze op doelde. Ontkennend schudde ik mijn hoofd. Pas nadat ik nog een slok kokendhete thee had genomen, vertrouwde ik mijn eigen stem weer.

‘Nee. Hij heeft me niet aangeraakt. Alleen de deur in mijn gezicht dichtgeslagen. Vandaar dat mijn wang bloedt. En ik heb zelf mijn hand opengehaald, terwijl ik mezelf uit de slaapkamer probeerde te bevrijden. Hij had me opgesloten.’

In gedachten zag ik mezelf weer met nagelvijl en schaar op het slot timmeren. Judah plaagde me vaak omdat ik nooit met het juiste gereedschap kluste; dat ik een mes als schroevendraaier gebruikte, of een troffel als bandenlichter, dat soort dingen. Het weekend ervoor had hij me nog uitgelachen omdat ik mijn kapotte douchekop met ducttape had willen plakken. Vervolgens was hij een hele middag met grenzeloos geduld in de weer geweest om het ding met epoxyhars te repareren. Maar Judah was in Oekraïne, en ik kon beter niet aan hem denken. Anders zou ik gaan huilen, en misschien wel nooit meer ophouden.

‘Och, arme schat.’

Ik slikte.

‘Mevrouw Johnson, bedankt voor de thee, maar waar ik eigenlijk voor kwam... Mag ik uw telefoon gebruiken? De inbreker heeft mijn mobiele telefoon meegenomen, dus ik kan thuis de politie niet bellen.’

‘Natuurlijk. Ga je gang. Maar drink eerst je thee op. De telefoon staat daar.’ Ze wees naar een bijzettafeltje. Op het gehaakte kantkleedje stond vermoedelijk de laatste draaischijftelefoon in Londen die niet in een retrowinkel was beland. Gehoorzaam dronk ik mijn beker leeg voordat ik de hoorn van de haak nam. In eerste instantie stond ik op het punt het noodnummer te bellen. Met een zucht besloot ik het niet te doen. De inbreker was weg. Wat zou het voor zin hebben? Tenslotte was het geen noodgeval meer.

Dus belde ik het algemene hulpdienstnummer. Terwijl ik

wachtte om doorverbonden te worden, dacht ik aan de inbraakverzekering die ik niet had, aan het extra beveiligingsslot dat ik nooit had laten installeren en aan de puinhoop die deze nacht was geworden.

Uren later dacht ik nog steeds aan niets anders. De slotenmaker van de 24 uursservice die het gammele slot op mijn voordeur door een degelijk exemplaar verving, gaf me een preek over inbraakbeveiliging en de lachwekkende staat van mijn achterdeur.

‘Dat paneel is van mdf, schat. Je kunt het zo intrappen. Zal ik het je laten zien?’

‘Nee,’ zei ik vlug. ‘Nee, dank je. Ik zal het in orde maken. Je bent niet toevallig ook timmerman, of wel?’

‘Nee, maar ik zal je het nummer van een vriend geven. En laat je man er tot die tijd een plaat multiplex tegenaan zetten. Achttien millimeter. Je wilt niet nog een inbraak hebben.’

‘Nee,’ beaamde ik. Dat was meer dan zacht uitgedrukt.

‘Ik heb een maat bij de politie. Een kwart van alle inbraken wordt gepleegd door inbrekers die teruggaan naar hetzelfde adres, zegt hij.’

‘Geweldig,’ zei ik zwakjes. Precies wat ik wilde horen.

‘Achttien millimeter. Zal ik het opschrijven voor je man?’

‘Nee, dank je. Ik ben niet getrouwd.’ En ik heb dan misschien eierstokken, maar ik kan prima een getal van twee cijfers onthouden.

‘Ah, aha, gesnopen. Nou, zie je wel,’ zei hij, alsof dat alles verklaarde. ‘Deze deur stelt ook al weinig voor. Je hebt zo’n beveiligingsstrip nodig. Je kunt het beste slot ter wereld hebben, maar als ze je deur zo uit de sponning kunnen trappen, ben je nog steeds in de aap gelogeed. Volgens mij heb ik er nog een in mijn busje liggen. Weet je wat ik bedoel?’

‘Ik ken die dingen wel,’ zei ik vermoeid. ‘Zo’n metalen strip die over het slot heen gaat, toch?’ Waarschijnlijk maakte hij van de

gelegenheid gebruik om me zo veel mogelijk geld uit de zak te kloppen, maar dat kon me inmiddels niet meer schelen.

‘Weet je wat?’ Hij stond op en stopte zijn beitel in zijn achterzak. ‘Ik breng die strip aan, en dan zet ik gratis en voor niks nog een multiplexplaat op je achterdeur. In mijn bus ligt nog wel iets in de goede maat. Kop op, schat. Aan deze kant komt hij er in elk geval niet meer in.’

Op de een of andere manier stelden zijn woorden me allesbehalve gerust.

Toen de slotenmaker weg was, zette ik een kop thee voor mezelf. Ik ijsbeerde door mijn woning zoals Delilah had gedaan nadat een kater door het kattenluik was binnengedrongen en in de hal had geplast. Urenlang had ze door alle kamers heen en weer gedrenteld, tegen alle meubels aangeschurkt en in alle hoeken geplast.

Ik plaste dan wel niet op het bed, maar ik had dezelfde behoefte om mijn geschonden territorium te heroveren. Geschonden? vroeg een sarcastisch stemmetje in mijn hoofd. Overdrijf niet zo, aanstelster.

Toch was het zo. Mijn kleine appartement voelde bezoedeld en onveilig. Zelfs het bellen met de politie was een hel geweest. Ja, ik had de inbreker gezien, nee, ik kon hem niet beschrijven. Wat er in mijn tas zat? O, gewoon, mijn hele hebben en houden: geld, mobiele telefoon, rijbewijs, medicijnen, en zo’n beetje alles wat ik in het dagelijks leven nodig heb, van mijn mascara tot mijn vervoersabonnement.

De kordate onpersoonlijke stem van de agent die ik aan de lijn had gehad, echode nog na in mijn hoofd.

‘Welk type mobiele telefoon?’

‘Niks bijzonders,’ antwoordde ik vermoeid. ‘Gewoon een oude iPhone. Ik weet het model niet meer, maar dat kan ik opzoeken.’

‘Graag. Het precieze model en serienummer kunnen voor ons

nuttig zijn. En u zei iets over medicijnen. Mag ik vragen om welke medicijnen het gaat?’

Meteen voelde ik me aangevallen. ‘Wat heeft mijn medicijngebruik ermee te maken?’

‘Niets,’ zei de agent op irritant geduldige toon. ‘Maar sommige pillen hebben straatwaarde.’

Mijn woede over zijn vragen was onredelijk, dat wist ik ook wel. De man deed gewoon zijn werk. Maar de inbreker had de misdaad begaan, niet ik. Dus waarom werd ik dan ondervraagd?

Ik liep net met mijn thee naar de huiskamer, toen er op de deur werd gebonsd. In de stilte van mijn woning klonk het zo luid dat ik struikelde van schrik. Verstijfd en half gebukt bleef ik in de deuropening staan.

In een flits zag ik dat griezelige beschaduwde gezicht onder die capuchon en die latex handschoenen weer.

Toen er opnieuw op de deur werd gebonsd, keek ik omlaag en zag mijn theekop in scherven op de plavuizen liggen. Mijn voeten waren kletsnat van de snel afkoelende drank.

Opnieuw werd er luid gebonsd.

‘Een ogenblik!’ schreeuwde ik, plotseling woedend. Ik was de tranen nabij. ‘Ik kom eraan! Hou op met dat gebons!’

‘Sorry, mevrouw,’ zei de agent, toen ik eindelijk had opengegaan. ‘Ik wist niet of u me had gehoord.’ Zijn blik viel op de plas thee en de scherven op de vloer. ‘Jeetje, wat is hier gebeurd? Nog een inbraak? Hahaha!’

Tegen de tijd dat de politieagent proces-verbaal had opgemaakt, was het middag. Na zijn vertrek klapte ik mijn laptop open. Die had tijdens de inbraak in mijn slaapkamer gelegen en was het enige stukje technologie dat de inbreker niet had meegenomen. Behalve mijn werk, dat ik nauwelijks geback-upt had, bevatte de computer al mijn wachtwoorden, en zelfs – bij de gedachte kromp ik inwendig ineen – een document met de handige naam ‘bankza-

ken'. Mijn pincodes stonden er weliswaar niet in vermeld, maar voor de rest was alle informatie voorhanden.

Terwijl mijn inbox zoals gewoonlijk volstroomde met e-mails, zag ik een bericht getiteld 'Ben je nog van plan te komen vandaag?'. Met een schok besepte ik dat ik helemaal vergeten was contact op te nemen met *Velocity*.

Ik overwoog terug te mailen, maar uiteindelijk haalde ik de twintig pond tevoorschijn die ik voor noodgevallen in een theeblik bewaarde en liep naar de louche telefoonwinkel bij het metrostation. Na flink afdingen kreeg ik de vent achter de toonbank zover dat hij me voor vijftien pond een prepaidtelefoon met simkaart verkocht. Ik ging in het café aan de overkant zitten en belde Jenn, de redactie-assistent die het bureau tegenover het mijne heeft.

Ik vertelde haar wat er was gebeurd, en deed het veel komischer voorkomen dan het in werkelijkheid was geweest. In geuren en kleuren beschreef ik hoe ik met mijn nagelvijs op het slot had staan timmeren, maar ik zei niets over de latex handschoenen, mijn algehele gevoel van doodsangst en machteloosheid en de gruwelijke flashbacks die me achtervolgden.

'Shit!' zei ze vol afschuw door de krakende lijn. 'Gaat het wel?'

'Ja, min of meer. Maar ik kom vandaag niet. Ik moet mijn woning opruimen.' Al was het eigenlijk helemaal niet zo'n troep. Hij was prijzenswaardig netjes te werk gegaan. Voor een inbreker dan.

'God, arme Lo. Zeg, moet ik iemand vragen om die noorderlichtreportage over te nemen?'

In eerste instantie had ik geen flauw idee waar ze het over had. Toen herinnerde ik het me weer. De *Aurora Borealis*. Op de een of andere manier, ik wist nog steeds niet hoe, had ik de mazzel gehad om een van de weinige perskaarten te bemachtigen voor de eerste tocht van het super-de-luxe minicruiseschip door de Noorse fjorden.